

Музична історія

Юрій Ярмиш

Під самісінькою стелею, в кришталевому намисті люстр, тремтячи, завмирили останні звуки музики.

— Це було прекрасно! — казали люди, залишаючи зал.

Невдовзі всі розійшлися. Пішли й музиканти. Інструменти вони дбайливо поклали у футляри й залишили на сцені. Наступного дня мав бути концерт у цьому ж залі.

Погасло світло усюди. Тільки цікавий місяць зазірав у вікно...

І раптом клацнула кришка футляра і висунулася довга мордочка франтуватого Кларнета.

— Ось ми й самі! Тра-ля-ля! — проспівав він і сів на край футляра.. Блискучі кнопки на його чорному лакованому костюмі засяяли у місячному промінні, мов самоцвіти.

І відразу ж заклацали кришки інших футлярів — великих, середніх і зовсім маленьких.

— Ох, і довелося ж сьогодні попрацювати, — сказав, відсапуючись. Барабан. — Я із шкури пнувся, зате мене краще за всіх було чути. Ви помітили, як мені аплодували?

— Зовсім ні, — писнула Флейта,— найбільш аплодували мені!

— Ну, знаєте, — обурено пробасив Гелікон, що згорнувся в колесо, — це несправедливо-о-о! Адже найголовнішу партію виконував я!

— Ха-ха-ха! Ви тільки послухайте, що вони кажуть, — застрибав на футлярі Кларнет,— ви тільки послухайте!

— Облиште сваритись, це нерозумно, — кокетливо вигнувши довгу шию, проспівала Перша скрипка. — Всі прийшли заради мене. Адже в афіші написане тільки моє ім'я!

В суперечку вступили Сурми, Мідні Тарілки, Валторни.

Тільки старий Контрабас тихенько зітхнув. Він прожив на світі не один десяток років і знав, чим закінчуються такі суперечки.

Фагот спробував помирити інструменти:

— І чого ви галасуєте? Хіба річ у тому, хто головніший?

Але на його добродушне бурчання ніхто навіть уваги не звернув. Інструменти лементували, аж поки не похрипли.

І кожен з них потихеньку вирішив, що в наступному концерті покаже себе, доведе, хто в оркестрі найголовніший.

Увечері гарно вбрані, усміхнені люди прийшли в осяяний вогнями зал. Пролунав третій дзвоник. На сцену вийшов артист і назвав твір великого композитора. Люди завмерли чекаючи...

Диригент дав знак Скрипкам. От зараз вони почнуть мелодію, яка вже понад сто років хвилює людські серця.

Але що це?

Замість чарівних звуків Скрипок раптом зовсім недоречно заляскали Мідні Тарілки, відразу збивши з ритму оркестр.

Диригент обурено постукав паличкою об пюпітр. Та це не допомогло.

І що тут сталося!

Скрипки верещали, мов поросята. Барабан так гатив себе в бік, що аж шкіра луснула.

Побачивши це. Кларнет зайшовся голосним реготом. І тут на всю силу свого мідного горла заревла товста велика Труба!

Музиканти з острахом дивилися на свої інструменти, що більше не слухались їх!

Кожний інструмент грав своє, намагаючись заглушити інших. Вони не помічали, що люди, охоплені жахом, затикали вуха й вибігали із залу. Останніми втекли музиканти.

Тільки коли зал спорожнів, інструменти отямилися. Вони одразу замовкли і сховалися від сорому у футляри. В тиші лунко прозвучав лагідно-буркотливий голос Фагота:

— Ну, то хто ж головніший, хто головніший? Казав я вам, що важливо зовсім не це!

Та йому ніхто не відповідав. Бо ж відповідати було нічого!

Тільки старий Контрабас гірко зітхнув.